

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818204427
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3818204427.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Jozefa Šuleka v právnej veci žalobkýň: 1/ Mgr. Q. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., Y. 413/9, 2/ Mgr. O. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., K. U. S. XXX/XX, obe zastúpené Advokátskou kanceláriou JUDr., PhD. H. G., spol. s.r.o., so sídlom V., M.R. B. XX/X, proti žalovanému Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., S. 408, zastúpenému X. X. W., advokátom so sídlom V. O., W. XX/XX, v konaní o obnovu konania, o odvolaní žalobkýň 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 31. októbra 2019, č. k. 8C/28/2018-243 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobkyniam 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu na obnovu konania. Výrokom II. žalovanému voči žalobkyniam 1/, 2/ spoločne a nerozdielne priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobkyne 1/, 2/ sa žalobou domáhali proti žalovanému obnovy konania vedeného súdom prvej inštancie pod sp. zn. 17C/92/2012. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi č.k. 17C/92/2012 - 298 zo dňa 21.09.2015 boli žalobkyne 1/, 2/ zaviazané spoločne a nerozdielne k zaplateniu sumy 50.000,-eur s úrokom z omeškania z dlžnej sumy vo výške 9% ročne od 01.01.2012 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň im bola týmto rozhodnutím uložená povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania v sume 8673,62 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd ďalej zistil, že dňa 16.07.2018 bol do advokátskej kancelárie zástupcu žalobkýň doručený list od R. J., ktorý v ňom okrem iného uvádzal, že je strýkom žalobkýň 1/ a 2/, pretože ich matka bola jeho sestra. Uvádzal, že pri príležitosti oslavy 30 tých narodenín žalobkyne 2/ bol v Prievidzi a rozprával sa so žalobkyňami, ktoré mu povedali, že prehrali súd s Y. Y., ktorému údajne ich otec bol dlžný sumu 50.000,-eur. Tento svedok mal možnosť prečítať si aj rozsudok, ktoré mu predložili žalobkyne a uviedli mu, že už prebieha voči nim aj exekúcia. V. R. J. v predmetnom liste uvádzal, že začiatkom februára 2010 bol s otcom žalobkýň neb. Ing. S. Q. (zomrelom XX.XX.XXXX) na námestí v V. v pobočke E. banky, kedy Ing. Q. vyberal vyššiu sumu (okolo 150.000,-eur v hotovosti), pričom od S. Q. vie, že tieto peniaze požičal Y. Y.. Svedok H. Y. O. uviedol, že v súvislosti s predošlým konaním ohľadom pôžičky 50 000,-eur sa rozprávali pani Q., on a R. J., kedy to bolo nevie presne povedať, boli to rozhovory ohľadom súdneho sporu, ktorý sa viedol. Boli to rozhovory o priebehu konania, neboli to rozhovory pravidelné, nebolo to tak, že by si telefonovali, ale keď sa vyskytol v V. a v krátkom časovom období bolo pojednávanie tak rozoberali tento proces toto pojednávanie. Počas vykonanej konfrontácie na poslednom pojednávaní svedok Y. O. uviedol, že on na svojom vyjadrení z posledného pojednávanie

trvá. Pokiaľ spomínal uskutočnené rozhovory, boli to rozhovory v rodinnom dome pani Q. v obývacej izbe, na terase rodinného domu, bolo to v období zhruba okolo pojednávania či už pred alebo po pojednávani. Pri týchto rozhovoroch bol prítomný on, R. J. a O. Q.. Rozhovory prebiehali tak, že väčšinou on prišiel posledný kvôli pracovnej vyťažnosti, napríklad spravili si kávu a rozprávali sa určite aj jeho to zaujímalo aj pána J. ako prebieha pojednávanie. Keď to bolo pred pojednávaním čo sa asi bude preberať na pojednávaní, keď to bolo po pojednávaní tak kto bol predvolaný ako svedok, čo vypovedal atď. Tieto rozhovory prebiehali v rokoch, v ktorých žil v danej domácnosti, bolo to zhruba od leta 2013 niekedy do marca 2016. O výsledku pôvodného konania 17C/92/2012 sa dozvedel na oslave, kde mu povedala žalobkyňa 2/ zhruba ako to skončilo a potom si vzal ten rozsudok a o pár dní na to si ho pozrel tak ako to pôvodne uvádzal. Právne vec súd posúdil podľa § 397 ods. 1 písm. a) a b), § 403 ods. 1, 2, § 406, § 414 Civilného sporového poriadku. Súd v konaní skúmal splnenie podmienok na povolenie obnovy konania a to žaloba musí byť podaná oprávnenou osobou, musí ísť o prípustný predmet obnovy konania a prípustný dôvod obnovy konania, musí byť dodržaná zákonná lehota na podanie žaloby na obnovu konania a žaloba musí obsahovať predpísané náležitosti, okrem iného musia existovať dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že v pôvodnom konaní žalovanými boli dcéry S. Q., ako pasívne vecne legitimované, kedy v tomto konaní teda vystupovali ako oprávnené osoby, a teda súd má za to, že v tomto konaní žaloba netrpí nedostatkom aktívnej vecnej legitimácie a žalobkyne podali žalobu na obnovu konania ako oprávnené osoby. Čo sa týka prípustnosti predmetu obnovy konania mal súd za to, že žaloba na obnovu konania je v danej veci prípustná. Čo sa týka uplatnenia nároku v zákonnej lehote súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že v danom prípade nebola dodržaná zákonná subjektívna lehota na podanie predmetnej žaloby. Svedok Ing. O. pred súdom na pojednávaní dňa 18.07.2019 uviedol, že v súvislosti s predošlým konaním ohľadom pôžičky 50 000,-eur sa rozprávali pani Q., on a R. J.. Svedok súdu opakovane tvrdil, aj počas konfrontácie, že to boli rozhovory ohľadom súdneho sporu, ktorý sa viedol. Obsahovou náplňou rozhovorov bol priebeh konania. Uskutočňovali sa vtedy, keď sa svedok J. vyskytol v Prievidzi a v krátkom časovom období bolo pojednávanie tak rozoberali pôvodný proces. Rozhovory prebiehali tak, že kto bol svedok, akým spôsobom sa dokazovala pôžička. Počas pôvodného konania bolo medzi ním, pánom J. a Q. rozhovorov v počte 2 až 3, pri ktorých bol. Predmetné tvrdenia svedok J. ani žalobkyne pred súdom účinne nespochybnili a nepreukázali opak, pričom súd zdôraznil, že preukázanie zachovania zákonnej lehoty na obnovu konania je dôkazným bremenom na strane žalobkyň. Svedok J. vo svojej výpovedi uviedol, že: „Žalobkyňa 2/ keď prerábala dom a bol u nich dlhšie tak vtedy tam bol dlhšie časové obdobie. Minimálne tri týždne tam on aj pán O. v danom dome prespávali“. Nespomínal si, či svedok O. a netere sa bavili o nejakej pôžičke, na takéto rozhovory si nespomína, pričom ďalej uvádza, že: „niekde mohol začuť, že je súd, ale podrobnosti neriešil“. Z predmetnej výpovede mal súd za to, že svedok nespochybnil a nepreukázal opak, že rozhovory ako to uvádzal svedok O. počas pôvodného konania o pôvodnom konaní prebiehali, že bol súčasťou takýchto rozhovorov, a že tak mal vedomosť o predmete sporu sp. zn. 17C/92/2012. Ku skutočnostiam, ktoré uvádzajú žalobkyne, že takisto svedok O. mal vedomosť o predmetnej pôžičke, o takomto dôkaze v pôvodnom konaní nevedeli a nemohli navrhnuť výsluch daného svedka, tak v súvislosti so zachovaním zákonnej lehoty súd poukázal na tvrdenia svedka O., ktorý uviedol, že žalobkyňa 2/ a B. O. sa niekoľkokrát stretli, čo vie od O. Q.. Prvý účel stretnutia bol ohľadom vecí na vypratanie v garážach. Čo sa týka ďalšieho stretnutia svedok vie, že sa stretli a či sa rozprávali alebo nie to súdu nevedel uviesť, pričom tretíkrát keď sa stretli mu žalobkyňa 2/ osobne povedala, že sa s O. rozprávala aj o pôvodnom procese. Svedok ďalej uviedol, že nevie, či v čase keď s O. žil bol B. O. vyzvaný O. na to, aby svedčil v pôvodnom konaní, ale žalobkyňa 2/ ako vtedajšia jeho priateľka sa vyjadrila, že O. svedčiť nepôjde. Z predmetného obsahu výpovede bolo súdu zjavné, že žalobkyňa 2/ svedkovi O. spomenula pôvodné konanie, rozprávali sa o ňom, B. O. odmietol ísť vypovedať a teda neobstojí tvrdenie žalobkyň, že takýto dôkaz - výsluch B. O. nemohli navrhnuť už v pôvodnom konaní. Čo sa týka namietanej dôveryhodnosti výpovede a osoby svedka O., ktorý pred súdom uvádzal rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa splnenia podmienky zachovania zákonnej lehoty na obnovu konania mal súd za to, že z dokazovania - z odpovedí svedka (bezprostredné a bez rozporov), jeho reakcií na otázky žalobkyň (bez invektív so snahou zodpovedať všetky položené otázky) a správania sa počas oboch výsluchov pred súdom (bez náznakov osobných antipatií voči žalobkyniam či sympatiám k osobe žalovaného) vyplynulo, že O. Q. je bývalou partnerkou svedka, ku ktorej svedok rovnako ako k žalobkyni 1/ tak aj k žalovanému má neutrálny postoj, čo aj sám uviedol počas výpovede. Tvrdenia žalobkyň, že svedok ako bývalý partner žalobkyne 2/ je voči žalobkyniam zaujatý z dôvodu, že v čase rozchodu sa žalobkyni 2/ mal vyhrážať a vydierať, súdu neboli žiadnym spôsobom preukázané a ostali

len v rovine tvrdení žalobkýň bez relevantného dôkazu. Takisto z ďalšieho vykonaného dokazovania, a to zo svedeckej výpovede svedka X. Y. súdu vyplynula skutočnosť, že žalobkyne komunikovali po pojednávaní v pôvodnom konaní o predmetnom pojednávaní priamo aj pred svedkom Y. či už v kaviarni alebo v budove žalobkýň. Svedok súdu potvrdil, že žalobkyne o spore ohľadom pôžičky s pánom J. sa rozprávali raz možno dvakrát. Čo sa týka námietok na dôveryhodnosť svedka Y., súd mal za to, že tvrdenia, že žalobkyne chceli svedkovi znížiť plat, s čím tento nesúhlasil, na základe čoho mu boli nútené dať výpoveď, nie sú dôvodmi, ktoré by potvrdzovali zaujatosť svedka. Súd prvej inštancie mal teda za preukázané, že komunikácia s R. J. ohľadom pôvodného sporu prebiehala skôr ako to žalobkyne uvádzali vo svojej žalobe s ohľadom na znenie textu listu svedka J. zo dňa 09.07.2018 a to už v čase prebiehajúceho pôvodného sporu 17C/92/2012. Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď svedka J., ktorého výsluch bol žalobkyňami označený ako dôkaz, ktorý pre ne môže prívodiť priaznivejšie rozhodnutie, mal súd za to, že predmetný výsluch svedka mohol byť navrhnutý na vypočutie v pôvodnom konaní a nejedná sa o nový dôkaz, čo v konaní potvrdili aj svedkovia Y. a O.. Takisto v konaní bolo preukázané, že žalobkyne už v pôvodnom konaní mohli navrhnúť vypočuť ako svedka B. O., s ktorým sa žalobkyňa 2/ o pôvodnom konaní rozprávala a svedok mal vedomosť o danom konaní. Súd mal potom za to, že žalobkyne procesne zavinili, že uvádzané návrhy na vykonanie dokazovania súdu nepredložili včas, aj napriek skutočnosti, čo bolo dokazovaním preukázané, že o predmetných dôkazoch vedeli už v čase pôvodného konania. Čo sa týka nového dôkazu, a to výpoveď svedka O., svedok v konaní vypovedal o pôžičke zo strany K. Q. žalovanému. Avšak svedok vypovedal o pôžičke vo výške 100 000,-eur, ktorá mala byť podľa výpovede svedka poskytnutá K. Q. svedkovi O. a žalovanému, na žalovaného meno. Dané tvrdenia sú v priamom rozpore s tvrdeniami žalobkýň s pôvodného konania ohľadom poskytnutia pôžičky ich nebohého otca žalovanému vo výške odlišnej a to v hodnote 150 000,-eur. S ohľadom aj na vyššie opísané nedodržanie zákonnej lehoty mal súd za to, že predmetný svedok v konaní vypovedal o skutočnostiach odlišných ako boli uvádzané v pôvodnom konaní. Súd prvej inštancie mal potom za to, že rozporuplné a nekonzistentné tvrdenia svedka O. odlišné od skutočností preukázaných v pôvodnom konaní a skutočností tvrdených svedkom J., s ohľadom na súdom vyhodnotenú výpoveď svedka O. za zaujatú, nie sú spôsobilé prívodiť priaznivejšie rozhodnutie v pôvodnej veci. Vzhľadom na vykonané dokazovanie konštatoval, že žaloba o obnovu konania je nedôvodná a preto žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods.1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal voči žalobkyňami 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania, ktoré predstavujú v rozsahu jeho čistého úspechu v konaní 100%.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobkyne 1/, 2/. Žalobkyne poukázali na to, že celý svoj právny názor o nedodržaní subjektívnej lehoty 3 mesačnej lehoty upravenej v ustanovení § 403 CSP súd vyvodil z obsahu výpovede svedka Ing. Y. O., ktorý nepochybne žil v spoločnej domácnosti so žalobkyňou 2/, a to od októbra 2013 do januára 2016. Žalobkyne boli toho názoru, že už len samotný fakt, že sa svedok Ing. O. a žalobkyňa 2/ rozišli za nepriaznivých okolností a zjavne od tohto rozchodu neboli schopní normálnej komunikácie je dôvodom na to, aby svedok využil príležitosť a mohol vypovedať skutočnosti, ktoré nie sú pravdivé. Podľa žalobkýň, tento svedok by bol nezaujatý vtedy, ak by sa so žalobkyňou 2/ rozišiel za normálnych okolností, teda nie tak, že sa jej v čase rozchodu vyhrážal, že na ňu ako advokátskeho koncipienta podá rôzne podnety a postará sa o to, aby jej zničil súkromný a spoločenský život, ako jej to do telefónu viackrát hovoril. Žalobkyňa bola nútená situáciu riešiť s priamo s otcom svedka Ing. R. O. a až po jeho zakročení sa jej R. O. prestal vyhrážať. Jeho výpoveď na pojednávaní dňa 18.07.2019, resp. dňa 04.10.2019 bola pre neho ideálnou príležitosťou ako žalobkyňa 2/ poškodiť a využiť čas ich spolužitia k tomu, aby uviedol okolnosti, ktoré nie sú pravdivé. Ku konfrontácii medzi svedkom R. J. a H.. O. zdôraznili, že pokiaľ svedok O. tvrdil, že sa žalobkyňa 2/ s J. rozprávala o pôvodnom konaní, je to len jeho nepravdivé tvrdenie, ktoré je prakticky nevyvrátiteľné, pretože iné osoby pri ich komunikácii podľa vyjadrenia Ing. O. neboli. Svedok O. si je veľmi dobre vedomý, že jeho tvrdenie je len ťažko spochybniteľné, pokiaľ bude trvať na tom, že rozhovory o pôvodnom konaní medzi žalobkyňou 2/ a p. J. počul. Počas konfrontácie dňa 04.10.2019 pán J. zotrval na svojich vyjadreniach, že sa o pôvodnom konaní 17C/92/2012 so žalobkyňami nerozprával, pretože o ňom skutočne nevedel. Podľa názoru žalobkýň, nie je možné hodnotiť svedeckú výpoveď Ing. Y. O. ako dôveryhodnú a nezaujatú, pretože ako on sám priznal, so žalobkyňou mali nezhody a rozišli sa v zlom. Už len tento samotný fakt vzbudzuje pochybnosti o nezaujatosti tohto svedka, resp. svedčí o opaku, teda o jeho zaujatosti voči žalobkyňami 2/. Čo sa týka výpovede svedka X. Y., brata žalovaného, toho taktiež považujú žalobkyne za zaujatého svedka z dvoch dôvodov. Prvým dôvodom je existencia príbuzenského pomeru so žalovaným, s ktorým má zrejme dobrý vzťah, keď sa rozhodol ísť svedčiť v jeho prospech, pretože vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 18.07.2019 uviedol, že

vedel o tom, že neb. S. Q. mal požičané od jeho brata (žalovaného) 50.000 eur. Druhým dôvodom, pre ktorý sa žalobkyne domnievajú, že tento svedok nie je nezaujatý je skutočnosť, že musel odísť zo spoločnosti žalobkýň Q. SK, s.r.o. H.: XX XXX XXX so sídlom J. Q. XX, V. na základe výpovede z pracovného pomeru pre nadbytočnosť zamestnanca. Pri svedkovi X. Y. dali do pozornosti odvolacieho súdu, že tento sa vyjadril k osobe svedka B. O., ktorý ho vlastne k neb. pánovi Q. doviedol. Podľa názoru tohto svedka tam bol O. pečený varený a po roku 2012 (uvádza svedok J. Y.) že sa s ním pán O. o tomto spore (17C/92/2012) dokonca rozprával. Tu poukázali na výpoveď svedka B. O. zo dňa 18.07.2019, ktorý doslovne uvádzal „ ja som prakticky o tomto dozvedel vlni v lete, bola u mňa jedna partia, na túto tému bolo viac chalanov, ktorí sa rozprávali, ja som o tom prakticky nevedel. Tam som sa dozvedel, že p. Y. si uplatňuje od dcér pána Q. 50.000 eur.. Bol som prekvapený, čo som sa dopočul, lebo viem, ako to s tými 50.000 eur bolo. “ Teda táto časť výpovede svedka B. O. je v rozpore s časťou výpovede X. Y., pričom je zrejmé , že aj tento rozpor by bolo potrebné odstrániť. K samotnej výpovedi svedka B. O., ako novému dôkazu podľa ustanovenia § 397 písm. a / CSP sa žalobkyne dostali až po doručení listu zo dňa 09.07.2018, doručenom 16.07.2018 do Advokátskej kancelárie právneho zástupcu žalobkýň od R. J.. Túto skutočnosť sa dozvedeli od právneho zástupcu a vyplývala z obsahu listu od R. J.. Odkiaľ by mohol R. J. vedieť o tom, že o pôžičke žalovanému vedel aj svedok B. O., ktorý ako sám uvádzal, R. J. nepozná. Tieto presné informácie mohol mať iba od neb. S. Q.. Ak by v čase prebiehajúceho konania sp. zn. 17C/92/2012 disponovali informáciou, že o pôžičke medzi Y. Y. a neb S. Q. vedel B. O., určite by právny zástupca žalobkýň ho navrhol vypočuť ako svedka, pretože aj v tomto konaní zastupoval obe žalobkyne (v tom konaní žalované). W. B. O. vo svojej výpovedi veľmi presne popísal ako boli peniaze vybraté, kde ako boli a komu (žalovanému) odovzdané a tiež aj miesto kde sa tak stalo. Potom sa svedok vyjadril, že sumu 50.000 eur žalovaný vracal na účet S. Q., pretože sa tak dohodli, keď sedeli na káve pred V. a žalovaný poslal potom z jeho účtu na účet p. Q. peniaze. Teda potvrdil, že žalovaný posielal na účet S. Q. finančné prostriedky, ktoré predtým vybral p. Q. v banke. V. B. O. bol na pojednávaní dňa 18.07.2019 vypočutý ako prvý svedok, pretože sa ponáhlal s dieťaťom na ošetrovanie, takže sa podľa žalobkýň javí byť pre rozhodnutie v uvedenej veci nevyhnutné jeho dovypočutie nielen na okolnosti pôžičky, ale aj na skutočnosti, ktoré tvrdí X. Y., o tom, že sa so B. O. o pôvodnom konaní rozprával. Ďalší výsluch svedka B. O. považujú žalobkyne v danej veci za podstatný aj z dôvodu, ktorý vyplýva z výpovede svedka Ing. Y. O. z pojednávania zo dňa 04.10.2019, keď uvádzal, že žalobkyňa 2/ sa stretla so svedkom O. a rozprávala sa s ním aj pôvodnom pojednávaní, čo malo byť približne v čase, keď spolu žili. Posúdenie existencie dôvodov na obnovu konania podľa ustanovení § 397 CSP je z veľkej časti otázka skutková, teda boli vykonané na návrh procesných strán výpovede svedkov. Pokiaľ súd chce v tejto veci objektívne rozhodnúť, musí zohľadniť niektoré rozpory vo výpovediach jednotlivých svedkov, ktoré je možné odstrániť doplnením dokazovania - opätovným výsluchom svedka B. O.. Čo sa týka samotnej žaloby na obnovu konania, sú tu dva nové dôkazy, a to výsluchy svedkov R. J. a B. O., z obsahu ktorých vyplýva, že bol to žalovaný, ktorý si od neb. S. Q. požičal sumu 50.000 eur, pričom obidva tieto dôkazy neboli žalobkyniam známe v konaní vedenom OS V. pod sp.zn. 17C/92/2012, tak ako je uvedené v rozhodnutí NS SR 4Cdo/18/2010 sú spôsobilé k obnove konania, teda je možné ich prostredníctvom preukázať právne spôsobilú skutočnosť pre žalobkyne a zároveň aj priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Výklad právnej normy súdmi nemôže byť svojvoľný, ale musí rešpektovať základné metódy výkladových pravidiel podľa všeobecnej teórie práva. Žalobkyne na záver poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 83/2007 z ktorého vyplýva, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Vzhľadom na uvedené žalobkyne žiadali, aby odvolací súd podľa § 389 ods.1 písm. c / Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vrátil vec súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkýň 1/, 2/ uviedol, že svedka R. J. považuje žalovaný za nedôveryhodného. Uviedol, že na pojednávaní dňa 18.07.2019 vyšlo najavo, že uvedený svedok klamal, a to aj v súvislosti s adresou právneho zástupcu žalobkýň, na ktorú posielal svoj list. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie pri hodnotení svedeckej výpovede svedka R. J., ako aj svedeckej výpovede B. O. správne dospel k záveru, že takýto dôkaz už existoval v čase pôvodného konania a navyše nie je spôsobilým privediť priaznivejšie rozhodnutie pre žalobkyne a zároveň správne vyhodnotil dôveryhodnosť výpovede svedka O.. Ako u svedka J., tak aj v prípade svedka O., žalovaný poukázal na to, že vykonaním týchto dôkazov v konaní bola dostatočne preukázaná ich rozporupnosť, ako aj absencia akýchkoľvek relevantných okolností odôvodňujúcich prípustnosť obnovy konania. Žalovaný ďalej poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/96/2008 zo dňa 29.09.2009 a rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Sžr/38/2011 zo dňa 08.11.2011. Žalovaný sa tiež stotožnil

s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nebola dodržaná zákonná subjektívna lehota na podanie žaloby o obnovu konania. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 zákona CSP, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP z nasledovných dôvodov:

5. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti žaloby na obnovu konania, je existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, /§397 písm. a) CSP/. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia uvedenej podmienky prípustnosti obnovy konania zaťažuje toho, kto žalobu na obnovu konania podal. Inými slovami, ten, kto podal žalobu na obnovu konania musí preukázať, že existujú skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol uplatniť v pôvodnom konaní, napr. preto, že o nich nemal vedomosť a navyše, že tieto sú spôsobilé prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

6. Z hľadiska splnenia podmienok prípustnosti žaloby na obnovu konania žalobkyne tvrdili, že existujú dôkazy, a to výpoveď svedkov R. J. a B. O., ktoré nemohli navrhnuť v pôvodnom konaní, nakoľko nedisponovali informáciou, že výpoveď týchto svedkov môže prispieť k objasneniu veci a môže pre nich prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na vykonané dokazovanie výsluchom svedkov, žalobkyne rovnako ako pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní namietali dôveryhodnosť svedkov O. a Y..

7. Hypotéza, ktorá bola predmetom dokazovania súdom prvej inštancie preto v danej veci bola tá skutková otázka, či žalobkyne už v čase pôvodného konania disponovali informáciou o existencii dôkazov v podobe prípadných svedeckých výpovedí vyššie uvedených svedkov, alebo či sa až po skončení pôvodného konania o existencii týchto dôkazov dozvedeli. Žalobkyne tvrdili, že R. J. sa o pôvodnom konaní dozvedel pri príležitosti 30 tých narodenín žalobkyne Z/, kedy sa rozprával so žalobkyňami a tieto mu uviedli, že prehrali súd s Y. Y., ktorému údajne ich otec bol dlžný sumu 50.000,- eur, pričom následne tento svedok doručil do kancelárie právneho zástupcu žalobkyň list, obsahom ktorého bolo uvedenie skutkových tvrdení svedka o tom, že tento bol prítomný, keď otec žalobkyň v Prievidzi v pobočke E. vyberal sumu okolo 150.000,- eur, pričom od otca žalobkyň vie, že tieto peniaze tento požičal žalovanému. Svedok spomenul, že o tejto pôžičke vedela aj ďalšia osoba, a to B. O.. Z výpovede svedka Ing. O. súd prvej inštancie zistil, že tento podľa jeho tvrdenia v súvislosti s konaním ohľadom pôžičky 50.000,- eur bol svedkom rozhovorov medzi žalobkyňami a R. J. ohľadom predmetného sporu, ktorý sa viedol a ktorý sa týkal priebehu konania už v čase pôvodného konania. Svedok uviedol, že to boli rozhovory v domácnosti žalobkyne Z/, na terase rodinného domu alebo v obývačke.

8. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby na obnovu konania na skutkovom základe zistenom so svedeckých výpovedí svedkov R. J., Y. O., X. Y. a svedka B. O.. Odvolací súd má za to, že z výpovedí svedkov bolo zrejmé, že svedecká výpoveď svedka Y. O. potvrdzovala nastolenú hypotézu, že žalobkyne už v čase pôvodného konania disponovali informáciou o existencii dôkazov v podobe prípadných svedeckých výpovedí R. J. a B. O. na základe toho, že medzi žalobkyňami a R. J. prebiehali rozhovory v čase pôvodného konania o predmete daného sporu. Takisto od žalobkyne Z/ mal svedok informáciu, že takýto rozhovor prebehol so svedkom B. O.. I. svedok X. Y. vypovedal, že žalobkyne komunikovali o prebiehajúcom spore, či už v kaviarni, alebo v budove žalobkyň, ako aj to, že prebiehali rozhovory s R. J.. Svedecká výpoveď svedka J. a svedka O., ako aj konfrontácia medzi svedkom J. a svedkom O. nepreukazovala tú skutočnosť, že by sa žalobkyne o existencii informácií obsiahnutých v pamäti svedkov J. a svedka O., ktoré by mohli mať vplyv na pôvodné konanie, dozvedeli až po skončení pôvodného konania, t. j. že nemohli navrhnuť dôkazy výsluchom uvedených svedkov v pôvodnom konaní. Výpoveď svedka R. J., a svedka B. O. sa týkala pôžičky, ktorú mal údajne otec žalobkyň poskytnúť žalovanému bez súvisu s povinnosťou preukázať prípustnosť žaloby na obnovu

konania, ktorá zaťažovala žalobkyne v tom zmysle, že tieto boli povinné preukázať, že sa nemohli bez svojej viny o existencii uvedených dôkazov dozvedieť už v priebehu pôvodného konania. To, že by sa žalobkyne o týchto dôkazoch dozvedeli až po skončení pôvodného konania sa nepodarilo preukázať ani konfrontáciou svedka R. J. a svedka Y. O., keď svedok J. uvádzal len, že si na rozhovory o predmete pôvodného konania v danom čase nespomína.

9. Odvolací súd poukazuje na to, že v prípade svedeckej výpovede je nevyhnutné vychádzať z takého skutkového stavu, ako ho opisali svedkovia bez toho, aby súd tento skutkový stav modifikoval vlastnými úvahami, keďže len takto je následne možné objektívne interpretovať svedkovu výpoveď v procese nachádzania skutkového stavu, ktorý by mal zodpovedať skutočnému sledu udalostí v reálnom svete. Z tohto hľadiska je preto obzvlášť potrebné, aby súd posúdil význam svedeckej výpovede k nachádzanému skutkovému stavu z hľadiska samotného svedka, jeho dôveryhodnosti, a to aj v kontexte ďalších dôkazov, ktoré môžu výpoveď svedka potvrdzovať, či falzifikovať. Pokiaľ je dôkazná situácia taká, že skutkový stav je možné preukázať len svedeckými výpoveďami, bude o to viac záležať na posúdení dôveryhodnosti svedka. Ako bolo uvedené vyššie, ohľadne preukázania prípustnosti žaloby na obnovu konania, relevantná bola iba výpoveď svedkov Y. O. a X. Y., t. j. len tieto výpovede preukazovali hypotézu, že žalobkyne o existencii ďalších dôkazov vedeli/nevedeli už v čase pôvodného konania a nie až po jeho skončení, t. j. žalobkyne nepreukázali hypotézu, že by sa o týchto dôkazoch dozvedeli až po skončení konania, ktorého obnovenia sa žalobou na obnovu konania domáhajú. Z tohto hľadiska bola preto kľúčová otázka verifikovania výpovedí svedkov O. a Y., ktorá bola možná len na základe posúdenia ich dôveryhodnosti, nakoľko verifikácia výpovede inými dôkazmi pre ich absenciu nebola možná.

10. Z tohto hľadiska sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie v otázke posúdenia dôveryhodnosti výpovede svedkov, a teda aj s tým súvisiacej verifikácii uvedených svedeckých výpovedí vo vzťahu k nastolenej hypotéze, že žalobkyne o existencii dôkazov v podobe výpovede svedkov R. J. a B. O. vedeli už v čase, kedy prebiehalo pôvodné konanie, ktorého obnovy sa žalobou na obnovu konania domáhali. Odvolací súd je toho názoru, že v danej veci mohlo originárne najlepšie dôjsť k posúdeniu dôveryhodnosti svedeckej výpovede len zo strany súdu prvej inštancie, ktorý mal možnosť okrem iného sám priamo pozorovať svedeckú výpoveď svedkov. Odvolací súd konštatuje, že z výpovede uvedených svedkov v konaní pred súdom prvej inštancie uvedenej v zápisnici o pojednávaní nezistil také skutočnosti, ktoré by svedeckú výpoveď týchto svedkov diskvalifikovalo z objektívneho posúdenia daného skutkového stavu. Rovnako je potrebné poukázať na to, že pravdivosť svedeckej výpovede je predmetom aj trestnoprávnej ochrany, ktorá okrem iného núti svedkov vypovedať pravdivo.

11. Odvolací súd pri hodnotení svedeckých výpovedí uvedených svedkov, ktorých výpoveď preukazovala vedomosť žalobkýň o existencii ďalších dôkazov už v pôvodnom konaní, vychádzal z tzv. doktríny Y., preferovanej najmä vyššími súdnymi autoritami v A.. W. Y. predstavuje anglickú skratku, kde každé písmeno znamená kritérium posúdenia dôveryhodnosti svedka. Prvé slovo je z anglického slova „reputation“, teda reputácia osoby svedka, povest' svedka, postavenie v spoločnosti, sociálny status. Tu odvolací súd nezistil z obsahu spisu také skutočnosti, pre ktoré by nebolo možné hodnotiť pozitívne toto kritérium v prospech dôveryhodnosti svedkov O. a Y.. Druhým kritériom je „ability to see“, t. j. schopnosť svedka vidieť a vnímať skutočnosť, ktorá je predmetom dokazovania. Obaja svedkovia sa pohybovali v blízkosti žalobkýň. Svedok Y. O. zdieľal so žalobkyňou 2/ spoločnú domácnosť. W. X. Y. v minulosti pre žalobkyne pracoval. Obaja svedkovia preto mohli vnímať skutočnosti tak, ako tieto vyplývajú z ich svedeckej výpovede. Ďalej išlo o posúdenie osobného záujmu svedka („vested interest“), a teda hlavne posúdenie záujmu svedka na výsledku sporu. Odvolací súd konštatuje, že ani jeden zo svedkov nemá osobný záujem na výsledku sporu. Posledným kritériom je kritérium neutrality svedka (z anglického „neutrality“). V čase výpovede svedkov Y. O. a X. Y., svedkovia nemali žiaden vzťah k žalobkyniam a k predmetu sporu. Žalobkyne naznačovali, že výpoveď svedkov nie je neutrálna, keď táto môže byť motivovaná prípadnou pomstou zo strany svedka O. za rozchod so žalobkyňou 2/ a so strany svedka X. Y. za stratu zamestnania, či jeho príbuzenský vzťah so žalovaným. Odvolací súd má za to, že spochybňovanie výpovede svedkov na základe možných skrytých úmyslov svedkov, ktoré však v konaní žiadnym spôsobom neboli preukázané, by za stavu, kedy sú výpovede svedkov jediným dôkazným prostriedkom, viedlo k neudržateľnej prezumpcii o nedôveryhodnosti akéhokoľvek svedka, ktorý mal v minulosti akýkoľvek vzťah k žalobkyniam. Je však pochopiteľné, že na vzťahy minulé nie je možné len tak zabudnúť, a preto tieto môžu ovplyvniť motiváciu svedka vypovedať určitým spôsobom, no vzhľadom na tento konkrétny prípad vo vzájomnej súvislosti jednotlivých kritérií posúdenia dôveryhodnosti svedka podľa uvedenej doktríny, odvolací súd dospel k záveru, že námietky žalobkýň

týkajúce sa dôveryhodnosti svedkov sú, rovnako ako uviedol súd prvej inštancie, nedôvodné. Na uvedenom nič nemení ani príbuzenský vzťah svedka X. Y. so žalovaným, či jeho minulý zamestnanecký pomer vo vzťahu k žalobkyniam. (nález Ústavného súdu SR z 9. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 276/2014-29). Záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyne o nových dôkazoch vedeli už v čase pôvodného konania a tieto mohli použiť v pôvodnom konaní bol preto správny, vylučujúci tak dôvodnosť podanej žaloby na obnovu konania, ako aj jej prípustnosť pre uplynutie subjektívnej lehoty. Súd prvej inštancie preto správne žalobu žalobkýň na obnovu konania zamietol.

12. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovanému priznal proti žalobkyniam 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).